

Priestor pre život

Cena 10 Sk. Pri pouličnej distribúcii je časopis zdarma, ale budeme radi, keď jeho vydávanie podporíte sumou 10 Sk. Tým umožníte nielen vydanie ďalšieho čísla, ale podporíte aj budovanie verejných kempov na Slovensku pre ľudí v núdzi.

Číslo 2/2007

2/2007, V. ročník

www.priestorprezivot.sk

... aká je skutočnosť?

Dostali sme list od jednej milej pani Anny. V podstate nás chváli a ďakuje, no ja by som viacero vecí rád vysvetlil, že naša práca nie je až taká chvályhodná, ako vyzerá. Možno nás trochu preceňuje, lebo fungujeme možno tak, ako množstvo iných inštitúcií podobného zamerania, ktoré nemajú takú publicitu ako my a zdanie často klame. Chcel by som vyzdvihnúť práve tieto neznáme a nepoznané inštitúcie, súkromné osoby, ktoré statočne a bez publicity nezištne pomáhajú na mnohých úrovniach, známych aj neznámych. To sú tí skutoční hrdinovia, ktorým aj týmto chceme poďakovať za ich skrytú no o to statočnejšiu pomoc.

Vážený pán Dižkanec,

Veľmi ma priťahuje a oslovuje vaše dielo. Rozhodla som sa, že popri desiatku pre svoju komunitu, budem pre Vás odvádzať mesačne, na Váš účet ďalších 10 percent z príjmu /dôchodku/. Prosím si dovoľenie navštíviť niekedy Vaše spoločenstvo, aby som videla Kristovu lásku v praxi.

Ďakujem Anna

Milá pani Anna,

Skutočne Vás chcem poprosiť, aby ste si o mne /nás/ nerobili ilúzie o tom, akí som /sme/, dobrí a bohumilí. Skutočne, je to len zdanie, ktoré navonok tak možno pôsobí. Od Kristovej lásky mám /máme/ na hony ďaleko, lebo keby ste videli prax, tak by ste boli prekvapená. Skutočne z kempu

často zaznieva krik a zvada a mnohí okoloídúci to môžu potvrdiť. Samozrejme, najväčší krik tu robím ja sám, niekedy musím použiť aj fyzické násilie, niekedy aj nadávky a všeličo iné. Niekedy mám pocit, že ma od hnevu roztrhne. No niekedy, čo je ešte horšie, som ľahostajný a tvárim sa, že

Kristova láska, možno to je len taký chabý pokus o ňu, no k nej mám /máme/ veľmi ďaleko. Chcem Vám povedať, že mnoho ľudí, už v dnešnej dobe, nám morálne aj finančne pomáha. Je ich viac, ako je treba, lebo by Vaše morálne a finančné prostriedky z nás urobili lenivcov. Je množstvo

iných dobrých projektov, ktoré potrebujú pomoc. Vy nám pomáhate tým, že si kúpite náš časopis. Je to obrovská pomoc, lebo je to pomoc periodická. Preto prosím/e/ aj iných podporovateľov, aby zvážili tieto slová, lebo skutočne náš projekt môže na tom zdegenerovať a upadnúť. Ako otcovi tohto projektu by mi to bolo veľmi ľúto, keby sa tak stalo. Vaša pomoc môže byť v myšlienkach, či modlitbách, no my sme skutočne aj materiálne dostatočne bohatí. Máme všetko, čo potrebujeme a ešte možno v mnohom navyše.

Milá pani Anna, Vy ste zo mňa /nás/ spravila lepších, ako sme. Nie som /sme/ takí, no môžeme sa o to snažiť. Tento list chceme

nevidím a nepočujem. Áno, je tu mnoho ľudí, ktorí sú kde - čím postihnutí, niektorí alkoholizmom, niektorí chorobným kľamárstvom, niektorí chorobnou lenivosťou, niektorí apatiou, ďalší majú psychopatické prejavy, niektorí zase niečím iným...

No v každom z nich je naopak niečo dobré, možno aj neopakovateľné, možno až sväté, možno až výnimočné. Často tieto prejavy nechcem vidieť, chcem vidieť len tie zlé a podľa toho sa aj správam. No niekedy sa často prichytím, ako si uvedomujem tieto dobré stránky a možno pre zatvrdnutosť srdca ich navonok neprejavím. Takže milá pani, toto čo tu zažívame, asi nebude

zverejniť, dúfame, že Vám to nebude vaďiť, lebo túto pravdu o mne /nás/ nemôžeme skrývať. Znovu chcem poďakovať všetkým, ktorí nám finančne prispeli, lebo je to ich šľachetné gesto, a mnohým sme v našich novinách ani nepoďakovali...

Pre nás je najlepšou a najväčšou odmenou to, že existujete, nielen Vy, pani Anna, ale i množstvo statočných ľudí po celom Slovensku.

Ďakujem za celý, niekedy nepodarený ansábel, ktorý tu vediem...

S pozdravom Daniel Dižkanec

Pravda a krása

„Krása je pravda a pravda je krása“, povedal anglický básnik Keats, „to je všetko, čo tu na zemi potrebujeme vedieť“. Je to naozaj tak? V tejto poučnej a zároveň aj veľmi ostrej eseji, ktorá vyšla prvýkrát v časopise „Návrat k Bohu“ (20. november 1958), rozpráva Šríla Prabhupáda nezapadnutelný príbeh o „tekutej kráse“.

Niekedy môže vzniknúť rozpor, či sa pojmy „pravda“ a „krása“ dajú zlúčiť. Zvyčajne máme tendenciu hovoriť pravdu, ale vzhľadom na to, že pravda nie je vždy príjemná - v skutočnosti je niekedy nepekná a nepríjemná - ako môžeme hovoriť o pravde a kráse zároveň?

... pokračovanie na strane 6

Byť, či nebyť

Najprv som proste len bol. Keď mi chýbalo mamine teplo alebo jej mlieko, proste som plakal. Ak som neplakal, bolo mi dobre a tešil som sa. Potom som chcel poznávať. Dotýkal som sa vecí vo svojom okolí očami, rukami, aj inými zmyslami. Potom som zatúžil niečím byť a tak som šiel do školy, aby som bol niekým. Potom som chcel niečo mať a vlastniť a tak som pracoval a zhromažďoval. A potom prišla kríza. Žiadne vlastníctvo ma nevedelo uspokojiť, žiadna práca naplniť, žiadne vedomosti potešiť. To preto, lebo sa ma dotkla láska. Šla okolo, dotkla sa ma a zas odišla. Zanechala svoju vôňu a svoju bolesť.

... pokračovanie na strane 3

Zdravotníctvo a obchod s chorobami

Správa z tlače: Bratislava, 4. februára (TASR). Ak by malo zámerom vlády dôjsť k obmedzeniu zisku súkromných zdravotných poisťovní a k porušeniu ich práva na slobodné podnikanie, podá KDH podnet na Ústavný súd SR.

Áno, na Slovensku si niektorí dávame za cieľ podporovať zisk zdravotných poisťovní. Ved' aj vEvanjeliu stojí:

Podobenstvo o (ne)milosrdnom Samaritánovi: *Jeden človek bol na cestách a prepadol ho zbojníci. Zbili ho, okradli a polomŕtveho nechali ležať na ceste. Išiel okolo farizej a povedal si: tento človek je poriadne zašpinený, asi bude opitý. Obídem ho zďaleka, aby som sa neznečistil jeho nečistou dušou. Potom išiel okolo zákonnik a urobil to isté. Potom išiel okolo Samaritán, dnes by sme povedali neveriaci človek, ktorý sa o Boha zaujíma len povrchne. Keď uvidel človeka ležať na ceste, povedal si: tento iste potrebuje pomoc. On bude pre mňa výhodným zdrojom zisku. A donútil človeka podpísať zmluvu, že záchrancovi svojho zdravia a života venuje za záchranu veľkú časť svojho majetku. Potom Samaritán naložil človeka na svojho osla a odviezol ho do hostinca, hostinskému ešte zaplatil, aby sa o neho staral, kým nezdravie.*

Hovoríte, že takto to v Evanjeliu nestojí? Možno áno, ale pokiaľ kresťanský demokratizmus bude u nás pokračovať naznačeným smerom, ktovie, či nebude treba zmeniť aj Bibliu, aby sme dali väčší priestor slobode obchodu ...

Obchod s chorobami. Už zopár desaťročí tu kvitne obchodovanie s chorobami. Choroba sa ukázala ako veľmi výhodný tovar, pretože človek je ochotný dať aj celý svoj majetok za to, aby vyzdravel. Ľudia, ktorí sú orientovaní na zisk, nemôžu predsa obísť tento výnosný biznis. Pred koncom septembra každoročne možno pozorovať zvýšenú aktivitu zdravotných poisťovní. Vynakladajú veľké prostriedky na reklamu, najímajú si súkromné agentúry, ktoré cez svojich ľudí verbujú poistencov k zmene poisťovne. Sám som bol účastníkom takejto „verbovačky“, ktorá bola založená na klamaní a podvode. Agenti a agentúry majú zo získavania poistencov nemalé zisky. O čo väčšie zisky potom majú zdravotné poisťovne?

Sociálny princíp zdravotného poistenia. Zdravotné poistenie platíte rovnako, či zdravotnú starostlivosť využívate alebo nie. Tí, ktorí sú zdravší, tak doplácajú aj na tých, ktorí sú chorľavejší. Tomu sa hovorí princíp solidarity a funguje u nás minimálne od roku 1948. Je to podobné, ako keď si s priateľmi urobíte spoločnú pokladničku, do ktorej budete všetci prispievať a keď sa niekomu prihodí niečo mimoriadne, napríklad keď vyhorí, dostane zo spoločnej kasy príspevok. To je solidarita. Ale predstavte si situáciu, že ten, ktorý spravuje pokladničku, použije spoločné peniaze na rôzne obchody, ale zisk z nich si už nechá len pre seba, nevloží ho do pokladničky. Dá sa to nazvať solidaritou?

Alebo skôr chrapúnstvom? No tak presne toto robia normálne poisťovne. Zneužívajú svoju funkciu prostredníka medziľudskej solidarity na vlastné obohatenie, ryžujú z toho, že ľudia nevedia byť solidárni medzi sebou, neveria si navzájom a potrebujú „dôveryhodného“ sprostredkovateľa. U zdravotných poisťovní je to umocnené tým, že sa jedná o zdravie - najdôležitejšiu hodnotu života. Možno zneužívať princíp solidarity na nesolidárne ziskuchtivé správanie? Alebo sa spýtajme naopak? Máme povinnosť a solidárne prispievať tam, kde si niekto nesolidárne obohacuje vrecká? Minulá „kresťanská“ vláda takéto správanie zdravotných poisťovní podporila, súčasne sa ho snaží obmedzovať. Je z toho kauza a mne to pripadá tak smiešne, ako mnohí nechápu podstatu problému. Prečo? Žeby sami boli posadnutí túžbou po nesolidárnom obohacovaní?

Ďalšia časť ľadovca - farmácia.

Toto je ale len vrchol ľadovca obchodu s chorobami. Pokračuje to obchodovaním s liečivami. Farmaceutické firmy dosahujú veľké zisky na predaji liekov. Ich agenti chodia za doktormi a podplácajú ich, aby predpisovali ich lieky, pokiaľ možno v čo najväčšom množstve. Bol som u doktorky, aby ma vypisala, bol som nachladnutý a potreboval som si trochu doma poležať. Ona mi predpísala antibiotiká za skoro tisíc korún. Úplne zbytočne, stačil mi teplý čaj a posteľ. A čo potom ľudia, ktorí majú väčšie problémy? Na tých sa ryžuje teda poriadne. Nemám nič proti farmaceutickým spoločnostiam. Ak ich baví vyrábať lieky a potom za ne brať zisky, nech sa cítia slobodne. Ale nechápem, prečo mňa štát násilím núti platiť im tie zisky, keď o ich lieky nestojím? Prečo musím povinne platiť zdravotné poistenie, peniaze, ktoré nejdú solidárne k ozdraveniu spoločnosti, ale veľká časť z nich ide do súkromných vreciek, už aj tak veľmi bohatých ľudí? Navyše, nikde sa mi nepodarilo zistiť, akým spôsobom sa prerozdeľujú peniaze zo zdravotného poistenia. Koľko dostávajú lekári a sestričky, koľko farmaceutické podniky, koľko ide na prístroje, ...

Potláčanie prirodzených metód liečenia.

Tu stále ľadovec obchodu s chorobami nekončí. Spoločnosti túžiace na chorobe zarábať, robia všetko preto, aby presadzovali svoje metódy liečenia, čím nákladnejšie liečenie, tým väčšie sú aj ich zisky. Potláčajú sa do úzadia prirodzené a lacné terapie. V stredoveku lekári najčastejšie predpisovali preháňadlo, klystír, pijavice a modlitbu. Vedeli, že väčšina chorôb je z nesprávnej životosprávy, z nesprávneho stravovania, z nečistoty v organizme, málo čerstvého vzduchu a slnka. Na uzdravenie stačili veľmi lacné lieky. Voda, vzduch, slnko, čistá strava a čistá krv. A tie ťažšie choroby mohli byť z nejakých hriechov, tam pomohla úprimná modlitba a zmena zmysľania človeka. V staroveku vedeli lekári diagnostikovať chorobu pohmatom tepla na ruke, pohľadom na dúhovku očí a podobne.

Nepotrebovali drahé prístroje, boli to skutoční odborníci na zdravie, závisli len na sebe samom, nie na fabrikách strojárskych, či chemických. Rozumeli liečivej sile rastlín, kameňov, ale aj duši človeka. Kam sa dnes stratila všetka lekárska múdrosť staroveku a stredoveku? Kam sa stratili prirodzené, lacné metódy liečenia bez vedľajších účinkov? Kam sa podela liečiteľská zručnosť lekárov? Kam sa podel ich ľudský prístup? Prečo sa lekári stali len vykonávateľmi vôle továrni, predpisovateľmi liekov a prístrojov, bez hlbšieho poznania o podstate človeka a súvisu duše s telom? Môžeme s istotou povedať, že starú múdrosť do istej miery pochovala ľudská ziskuchtivosť. Pravda, časť starej múdrosti sa stále využíva, ale prečo nie všetka? Za minulej vlády bol novelizovaný zákon o prírodných liečiteľoch. Ak liečiteľ spôsobí pacientovi ujmu, je postihovaný oveľa ťažšie, než keď sa tak stane lekárovi. Aj tento zákon si vylobovali isté kruhy s cieľom postupne úplne odstrániť prírodné a prirodzené liečiteľstvo. Namiesto toho radšej štát mohol dať týmto liečiteľom nejaký certifikát po zložení skúšok zo základov anatómie. Tak by sa to predsa patrilo v slobodnej spoločnosti. Nie iných obmedzovať, ako sa to deje v diktatúrach.

Sexuálna revolúcia - dielo farmaceutického priemyslu. Pred desaťročiami nebolo tak voľné zmysľanie o sexualite. To, že sa dnes vykonáva sex len tak pre zábavu aj bez lásky, je tiež dielom farmaceutického priemyslu, ktorý viedol a vedie veľkú informačno-dezinfornačnú kampaň o voľnom sexe, aby zarobil na antikoncepčných tabletkách. Mnohí na toto skočili, nechali sa zviest'.

Farmácia a vojna v Iraku.

Donald Rumsfeld, minister obrany (vojny) USA a hlavný spoluorganizátor napadnutia Iraku, bol niekoľko rokov (1977-1985) generálnym riaditeľom farmaceutickej spoločnosti G. D. Searle (dnes súčasť Pfizer) a získal za zvýšenie obratu niekoľko ocenení „Vynikajúci CEO farmaceutického priemyslu“, od Wall Street Transcript - 1980 a od Financial World - 1981. Tu vlastne vidieť mierumilovnosť farmácie a jej starosť o zdravie ľudstva a Zeme.

Jednoduché riešenie krízy v zdravotníctve.

Slovenské zdravotníctvo mesačne zhltnie okolo 3. miliárd korún a stále je to málo. Trpí nedostatkom peňazí. Aj bude trpieť, pokiaľ tí bohatí na nenasytnosť a chudobní na spokojnosť budú lobovať za svoje zisky. Bude to dovtedy, pokiaľ sa ľudia zdierať dajú, pokiaľ sami ľudia nepochopia jednoduchú pravdu a jednoduchosť zdravia. Keď sa zdravotníctvo vráti k prirodzeným terapiám a zručnosti lekárov, ušetrí sa množstvo peňazí, ktoré sa dnes vynakladajú na lieky a drahé prístroje. Keď ľudia pochopia, čo je Život a ako žiť správne, poznajú, že zdravie je tu zadarmo a pre každého a že nikto nemá právo s chorobami obchodovať...

Milan Rusko

Názory čitateľov

Neviem presne koľké číslo časopisu PPŽ som si kúpila u nás v Prievidzi, na námestí, od človeka /muža alebo ženy/, bezdomovca. Páči sa mi na tomto časopise, že nie je hlavne bulvárny, komerčný, plný reklamy a článkov o ničom. Články v tomto časopise hovoria o nás, o ľuďoch, citoch, myšlienkach. Teraz, keď som stretla jedného výnimočného človeka, nedá mi o ňom napísať aj Vám. Ten mladý človek bezdomovcom nie je, ale v podstate žije takýmto spôsobom života. On nepotrebuje pre svoj život veľa, stačí mu málo - príroda, skaly. Tie sú jeho domovom. Chodí po svete úplne bez peňazí. Pýtate sa, ako je možné, že nemá penia-

Zmysel života ?

ze a predsa dokáže bez nich , bývať, cestovať, žiť? Je to rôzne, prebýva v jaskyni, prespí pod stromom, cestuje stopom, konzumuje to, čo niekto vyhodí. On to nazýva recykláciou. Viete koľko jedla sa vyhodí? Aj to, že inde vo svete umierajú ľudia hladom? On totiž nemá rád konzumný spôsob života, kde jeden požiera druhého a všetko sa točí okolo peňazí. On dokáže žiť aj bez nich. Jediné, bez čoho by nedokázal žiť, je lezenie - to naplňa jeho život. Práve v týchto chvíľach zlieza skaly v Španielsku, potom sa presunie do Afriky, ... jemu patrí celý svet, nie on jemu. On našiel zmysel života v lezení. A v čom ste ho našli Vy? Jana H.

Listáreň

Vážená redakcia,
rada by som si Váš časopis predplatila pre svojich rodičov,

lebo nemajú možnosť sa stretnúť s predajcom časopisu. Zároveň rada podporím vydávanie tohto časopisu. Robíte zmysluplnú činnosť. Prajem Vám veľa čitateľov. Pomáhate ozdravovať ľudského ducha. Som nesmierne šťastná, že existujete. Nech sa Vám darí.

Júlia

Odpoveď našej redakcie:

To predplatné je možné realizovať vždy len s novým číslom, prípadne s tými, čo nám ostávajú v redakcii. A vďaka Vám za povzbudivé slová, ktoré nás vždy motivujú. Aj Vám nech sa darí.
Redakcia PPŽ

Dobrý deň,

Rozhodla som sa, že Vám napíšem. Moja mama kupuje Váš časopis pravidelne. Je naozaj dobrý. Volám sa Katka. Držím Vám palce, nech sa Vám podarí vybudovať čo najviac verejných kempov pre ľudí bez domova. Bodaj by každý jeden človek pocítil teplo domova. Posielam Vám aj nejaké peniažky, hoci ešte nezarábam, ale tieto som si zarobila. Tak som ich nepýtala od maminy. Nie je ich veľa a viem, že týmto Vám moc nepomôžem, ale aspoň čosi.

Katka s Považskej Bystrice

Odpoveď našej redakcie:

Vďaka Katka za milý list, aj príspevok. Tie peniažky si si mohla nechať, alebo ich dať na iný dobrý účel, skutočne máme všetko, čo potrebujeme, lebo ľudia sú často kráť viac, ako je potrebné, štedrý. Už kúpou časopisu nás podporila mama, a to tiež nie je zanedbateľné.

Keď bude viac takých statočných a dobrých ľudí ako Ty, peniaze skutočne nebudú mať žiadnu cenu a možno ani nebudú potrebné. Preto vďaka, že existuješ a mnohí, Tebe podobní.

Redakcia PPŽ

Dobrý deň, pán Dižkanec,

Ďakujem Vám za zasielanie Vášho časopisu, ktorý si získal už dávnejšie môj veľký obdiv. Zakaždým ma nové číslo veľmi potešilo. A nielen mňa. Dnes som dostala to najnovšie a keď som si prečítala Vašu reakciu na list pána V. T. z Nitry, sadla som si k počítaču, lebo sa mi v srdci veľa pohlo. Píšete, že skutočnú pravdu netreba hlásať, či obhajovať. Ďakujem nášmu Stvoriteľovi, že nemá rovnaký názor ako Vy a že k nám vysiela svojich poslov, ktorí skutočnú pravdu hlásajú. Nevieť si predstaviť, ako by

som žila, keby títo hlásatelia nehlásali a pravda sa ku mne nedostala. Nemala by som sil a ani chuť žiť bez poznania pravdy, bez poznania toho, že Boh je naozaj Pravda, Láska, Spravodlivosť, Čistota,... Bez jeho hlásateľov by som sa to nedozvedela. Aj Váš časopis mi preto vždy srdce potešil, lebo pripomínal ľuďom tieto dôležité veci. Obdivujem Vašu prácu, Váš prístup k ľuďom, s ktorými zdieľate svoj život, o ktorých sa tak úžasne staráte a podporiate ich, keď to práve potrebujú. Pomáhať druhým je činnosť naplňajúca. Sama som skúšala hľadať šťastie v čo najväčšom pomáhaní druhým, ale ozajstné šťastie som pocítila, až keď som stretla skutočnú pravdu. A všetko na tomto svete sa deje práve preto, aby sme túto pravdu našli a naučili sa podľa nej žiť. Vaše tvrdenie, že pravda sa obháji sama, je pravdivé, ale sú veci, ktoré sa človek naučiť musí, už pre úctu a vďaka Stvoriteľovi, a k tomu patrí i obhájenie jeho pravdy a jej šírenie ďalej. Niet pochyb, že nám ju skrze svojho Syna zoslal, práve tú skutočnú. Dalo by sa veľa písať o týchto veciach, hoci aj to, že keď človek skutočnú pravdu nájde, trvá mu to istý čas, kým sa naučí ju žiť a možno ten strach pred tou pravdou, jedinou pravou, pochádza z toho, že mnohí o nej hovoria, ale málokto podľa nej žije. Pán Dižkanec, želim Vám len to najlepšie, napísala som Vám iba preto, že v mojom srdci už dávno vznikla úcta k Vám a to je dôvod, prečo ma Vaše vyhlásenia ozaj zaboleli. Pozdravujem Vášho bývalého redaktora, ktorý pochopil, že len skutočná pravda ľudí zmení a vyrieši všetky problémy.

So srdečným pozdravom M. Strhárská

Odpoveď našej redakcie:

Milá pani Strhárská,

Ďakujeme za Váš list, aj povzbudzujúce slová. Možno sme sa trochu nerozumeli, lebo mne išlo skôr o pripomenutie skutočnosti, že skutočná pravda je veľmi relatívna. Aj v stredoveku si mysleli šíritelia viery, že poznajú skutočnú pravdu a kvôli nej dokázali aj zabíjať a ničiť. Mám obavy s týchto „skutočných právd“, lebo ľudia často neprivádzajú k pravej viere. Hovorili sme o diele, kde je spomenutá Pravda /Vo svetle Pravdy/. Mnoho veriacich rôznych náboženstiev je takisto presvedčených o vlastných pravdách, sú ich miliardy a týchto by nebeský Otec nechal bez skutočnej pravdy? Nemôžem uveriť, že by skutočný otec nechal niektoré deti v nevedomosti a niektorým by dal dar skutočného poznania. Preto nemôžem uveriť, že dar poznania by dal len dielom Abd-ru-shina a všetci ostatní by mali ostať nevedomí. Je samozrejme, že každému odkryl niečo iné, no najväčšie „tajomstvá“ sú prísne verejné. Ved' je napísané: /volný citáť/

Tajomstvo života som odkryl deťom a bláznom a zatemnil múdrym tohto sveta. Ak by boli tieto slová pravdivé /o čom nepochybujem/, tak tie najväčšie tajomstvá sú nám odjakživa známe, sú nám dané ako deťom. Preto hľadanie pravdy v knihách, učeniach, filozofiách a náboženstvách nemusia nutne viesť k nájdeniu pravdy. Tvrďte, že ste poznali skutočnú pravdu, ja by som si to nedovolil tvrdiť, lebo pochybnosť nás často učí hlbšiemu skúmaniu a poznaniu. To šírenie pravdy nemusí byť slovom, ale skutkom, ako ste sama napísala, a zrejme to je najväčší problém, ktorý som aj ja chcel pripomenúť, lebo mám s tým svoje neblahé skúsenosti. Je ťažké žiť v pravde, no ľahké je o nej hovoriť.

Redakcia PPŽ

Chcem odkázať Dižkanecovi, nech si nenamýšľa, že Boh je všemocný, pretože potom by tu už dávno nebolo ani jednej zbrane, ani jedného bezdomovca a vlastne nikto by neplakal a všetko mal. Boh je všemohúci len v niečom, ako napr.

v zničení svojho stvorenia, pretože tiež sa nachádza vo vesmíre, kde sa nedá čokoľvek uskutočniť, ale len to, čo daná úroveň a schopnosti Boha umožnia. Jedno porekadlo hovorí: "Pred ľudskou hlúposťou sú aj Bohovia krátki". Ešte podľa toho, čo ste napísali do posledného čísla PPŽ, tak potom podľa Vás, náš Boh je všemocný, pretože vydal prikázania a to prostredníctvom Mojžiša. Moja posledná skúsenosť s predajcom Vášho časopisu, už vami zmeneného je taká, že sa mi predajcom ponúkal nie ako časopis na podporu bezdomovcov, ale detí a keďže ho nikto nekupoval, ten predajca začal hrubo nadávať, no tak potom sa teda starajte sám o takúto zberbu ľudstva s Vaším "všemocným".

Odpoveď našej redakcie:

Môžem sa myliť, no Boh vedel a vie, čo robí, lebo pre neho čas nie je veličinou, vidí minulosť aj prítomnosť a budúcnosť súčasne. Boh nerozhoduje o počte bezdomovcov, vojen a násilia, ale my sami, on nám dal slobodnú vôľu, aby to tak bolo. Takže si myslím, že Mój Boh je všemocný, no niekto môže považovať Boha za bezmocného, o tom nepochybujem. S tou skúsenosťou s našimi distribútormi máte pravdu, vyskytli sa takí, čo hovorili niečo, čo nemali, či inak sa neprístojne správali. Často sme sa to dozvedeli až neskôr, sprostredkovane. Je ťažké to skontrolovať a usmerniť, lebo medzi predajcami sú rôzni ľudia, dobrí aj zlí. V kempe sme mali kvôli tomu veľa hádok, no myslím, že tí ľudia nie sú až takou zberbou, i keď majú svoje slabosti a úniky, či iné zlé vlastnosti.

S pozdravom a poďakovaním

Daniel Dižkanec, redakcia PPŽ

... Pokračovanie zo strany 1

Profesný životopis (nevhodný pre zaslanie budúceму zamestnávateľovi)

Tá bolesť ma naučila, že dobro existuje, ale že ho treba hľadať, lebo tu nie je. Pravá láska nenachádza miesto v tomto svete. A tak som sa stal hľadačom. Vystúpim k Bohu, ak existuje, alebo k zdroju múdrosti a opýtam sa alebo sa dozviem, kde hniezdi pravá láska, aké kľúče k nej vedú a čo je väčšie, než Láska. Vystúpil som z konformity spoločnosti, lebo som vedel, aký poklad hľadám. Zase som len bol a plakal. A mlieko a teplo po nejakej chvíli prišlo. Tento kráť v nehmatateľnej podobe od mamy zhora. Keď som sa nasytil, bolo mi dobre. Potom som poznával, dotýkal som sa okolia zrakom duše. Nastúpil som školu života, aby som

Byť, či nebyť

niečím naozaj bol. Pracoval som a zhromažďoval vlastníctvo vnútorného pokoja, šťastia a poznania. A potom prišla kríza. Zrazu som zistil, že všetko je úplne inak a ja vôbec nič neviem. Pyramída života sa mi zrútila ako domček z karát.

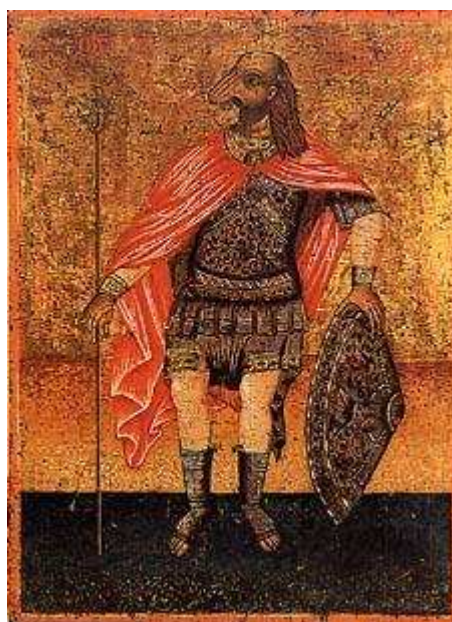
A zase som len bol a plakal, až kým neprišlo mlieko zhora. Moje otázky boli zodpovedané, láska pochopená a znovu objavená, ego zahanbené. A zase som svet poznával úplne od začiatku, už nevidím rozdiel medzi mnou a nemluviťom. Zatúžil som po škole života, učiť sa spolu s ostatnými. Poznávať, pracovať a zhromažďovať, aby som zase pochopil, že nič neviem, nič nie som a nič nemám. A zase proste len som. Ak som smutný, plačem, ak som sýty, poznávam, učím sa, pracujem a zhromažďujem, aby som všetko zase zahodil a len bol ako bol...

Milan Rusko

Reprobus, Menas, Christophoros

Je jedna stará legenda. O človeku, ktorého volali Reprobus. Žil v tretom storočí niekde v Egypte alebo v Malej Ázii a podľa niektorých prameňov to bol psohlavec. No, v každom prípade bol barbar, obrovský a silný ako medveď. Zaprisahal sa, že bude slúžiť najmocnejšiemu pánovi na svete – a kto bol mocnejší ako cisár? Preto vstúpil do cisárskej légie. Neskôr sa stal členom cisárovej telesnej stráže. Dostal sa celkom blízko k najmocnejšiemu panovníkovi známeho sveta. Ale rozčaroval sa. Aj neohrozený pán Ríma, ktorý hladko zvládol dvorské intrigy, mával občas záchvaty úzkosti – a keď sa jeho strážca odvážil opýtať, čoho sa bojí – cisár odpovedal: „Satana.“ Reprobus sa teda pýtal ľudí na vládcu temnot a dozvedel sa, že je mocnejší než svetskí kráľi. Rozhodol sa slúžiť jemu. Neviem, čo sa udialo potom. Myslím, že ešte nejaký čas chodil medzi ľuďmi, tichý, zdvorilý obor, pred ktorým malé deti utekali. Satan od neho neodstupoval. Stála prítomnosť Zlého dodávala tomu drsnému bojovníkovi zvláštne čaro, ostatní vojaci v ňom začínali vidieť svojho vodcu... možno vtedy zorganizoval prevrat, ktorý mal za cieľ odstrániť vládcu... ale niečo zlyhalo, mnohí spiklenci skončili na mučidlách a Reprobus ušiel do lesov. Vojaci, vyslaní za ním, ho nikdy nechytli. Zakrátko sa okolo neho znova zhromaždili spoločníci, priťahovaní zlom, ako nočné motýle – a možno to on sám vyhľadal bandu zbojníkov a ako najsilnejší a skúsený bývalý vojak sa rýchlo stal jej vodcom. V kraji, ktorý ovládli, čoskoro nebolo bezpečných ciest. Reprobus nazhromaždil veľa krvavého bohatstva, ale jeho neviditeľnému spoločníkovi zlato nestačilo. Obete často umierali v mukách a satan stále nemal dosť. Krutosť vodcu sa napokon obrátila aj proti jeho ľuďom, niekoľkých zabil vlastnoručne, podozrievajúc zradu... ostatní utiekli pred jeho šílenstvom. Reprobus ostal sám so svojím pánom. Stále striehol pri cestách a teraz už zakaždým zabíjal svoje obete, pomaličky, aby sa Satan nasýtil pohľadu na ich utrpenie - ale ani tak nepoznal odpočinok. Až raz - putoval lesom a bola už tma, keď dorazil ku ceste, ktorou nikdy predtým nešiel. Uvelebil sa v kríkoch na jej okraji, pripravený celé hodiny čakať na ďalšiu obeť. Ani nevedel, ako zaspal - a bol to osviežujúci, sladký spánok, aký si už ani nepamätal. Zobudil sa s podivným pocitom, že niečo je inak. Až po chvíľke si uvedomil, že to Satan je preč. Jeho pán sa k nemu opäť pripojil až vtedy, keď sa Reprobus dostatočne vzdialil od miesta svojho nočného odpočinku. Reprobus sa samozrejme pýtal Satana, prečo ho opustil a kráľ ľži sa vyhovoral, ale keď po čase opäť zablúdil na to miesto a satan opäť odišiel, skrslo v ňom podozrenie, že Satan sa tiež niečoho bojí. Keď boli zasa spolu, opýtal sa ho na to a pekelník to samozrejme hladko poprel. On a bät sa? Smiešne. Ale nechcel, aby sa Reprobus ešte raz vrátil na to miesto... spočiatku sa snažil sa zadržat barbara kľamstvami, potom prešiel k vyhrážkam a dokonca k priamemu fyzickému útoku... ale Reprobus sa vzpíeral, jeho vôľa už nepatrila Zlému a Satan ho nedocenil. Vyčerpaný zápasom, barbar sa z posledných síl dovliekol na kraj cesty, tam, kde Satan nemohol - a pohliadol hore. Stál tam kríž, ošľahaný vetrom, a človek, ktorý bol na ňom zobrazený, zvláštne kontrastoval s tým krutým nástrojom smrti. Reprobus

ešte ako mladý vojak vídal ľudí umierajúcich na krížoch, napäté telá, tváre skrivené strašnou bolesťou, hneď mu bolo jasné, že tá farebná soška nie je realistickým zobrazením. Vedel, komu patrí ten symbol, počul už niečo o sekte kresťanov..., hľadel do strašne živých očí muža v kráľovskom rúchu, pokojného a vznešeného, opierajúceho sa o kríž, akoby mu bol trónom, s rukami roztriahnutými ako na privítanie... Reprobus vedel, že takto to v skutočnosti nevyzeralo a iba umelcov nepochopiteľná úcta k ukrižovanému mohla viesť k takému prekrúteniu pravdy. Ale – bolo to naozaj prekrútenie pravdy – či iba inak podaná pravda? Satan, najmocnejší tvor, akého poznal, na tom mieste nemal žiadnu moc. Reprobus hľadel do očí ukrižovaného kráľa a povedal mu: „Teda, ak si ty najmocnejší, budem slúžiť tebe, ale povedz mi ako. Mám sa vari aj ja dať zabiť?“ Ukrižovaní pravdaže neodpovedali, ani sa nepohol - no Reprobus na sebe ešte dlho cítil jeho znepo-

kojujúci pohľad. Odišiel odtiaľ cestičkou, na ktorú sa kládol tieň kríža a Satan sa k nemu nepripojil. Chodniček viedol k jaskyni nad riekou, ktorú oddávna obýval starý pustovník. Starec nevyzeral vystrašený príchodom cudzieho obra. Privítal ho trochu roztržito, akoby sa naposledy videli len včera. Vzal bochník chleba, požehnal ho, a podelil sa s ním so svojím hosťom. Nekládol nijaké otázky a Reprobus sa až po chvíli pristihol, že rozpráva starému svoj príbeh. „Vlastne – prečo nie?“ – pomyslel si a rozprával ďalej. Pri niektorých spomienkach sa až striasal, teraz nerozumel, ako mohol kedy si robiť také veci. Nevynechal nič a bol presvedčený, že sa od neho pustovník každú chvíľu s odporom obráti..., ale starec len prežúval chlieb a pozeral kamsi do diaľky ešte dlho potom, ako Reprobus skončil. „Tamdole je brod,“ povedal nakoniec starý, akoby hovoril sám k sebe. „Stavali tam most, neraz, ale rieka ho vždy strhla, silný prúd je i tam, i keď je trošku plytšia, než inde. No, zdravý chlap tam prejde. Ženy, starci, menšie deti ... niektorých si odnesie rieka. Hej, to bude ono.“ Pozrel na barbara a Reprobus až cúvol pred ostrosťou jeho starých očí. „Naozaj to chceš, Menas? Napraviť zlo, ktoré si spôsobil a odtiaľ slúžiť Kráľovi Krá-

ľov?“ „To chcem“, odpovedal Menas pevne, hoci už žiadnu istotu necítil. Naozaj to chce? Starec ho pokrstil v tej rieke a kázal mu ostať pri brode, prenášať pútnikov, ktorí boli príliš slabí, aby sa sami prebrodili. Spočiatku šlo všetko dobre. Menas ponúkal svoje služby pútnikom a čoskoro sa rozchýrilo, že ten brod je bezpečný ako nikdy predtým. Neplatili mu veľa, ale on ani veľa nechcel. Vďačnosť v ich očiach ho tešila viac ako zlato. Postavil si pri ceste chatku, aby nerušil pustovníka v jeho jaskyni a len raz za pár dní šiel starca navštíviť. Nepotrebovali mnoho slov. Starý ho učil modliť sa rovnako jednoducho a bezprostredne, ako to robil sám – a kým žil, všetko sa zdalo jasné. Jedného rána ho Menas našiel studeného, oči hľadeli kamsi do diaľky, na ústach mu sedel podivný, blažený úsmev... Zatláčil mu oči a plakal, tak, ako neplakal od detstva. Pochoval pustovníka v jeho jaskyni, zavalil ju balvanom, s ktorým by mali čo robiť piati silní chlapi. A vrátil sa ku brodu. Verný pamiatke starého, ďalej prenášal pútnikov. Roky šli a ľudia už brali Menasovu prítomnosť pri rieke ako samozrejmosť. A boli takí, čo sa uňho zastavili, odpočinúť si deň-dva – a zostali v jeho chatke. Stará žena, ktorú pri rieke dostihla správa, že jej zabili syna – a vlastne nemá kam ísť. Decko, ktorého matka prišla už chorá a zomrela na druhom brehu rieky..., okolo Menasa sa zbierali takí nešťastníci a čoskoro od práce jeho rúk záviselo aspoň desať úbožiakov. Zostareli, chytala ho reuma – a pochybnosti sa vracali, silnejšie, ako kedýkoľvek predtým. Netúžil sa vrátiť k životu zbojníka, neľutoval zlato, ani stratené postavenie cisárskeho dôstojníka – ale nebavilo ho už znášať lamentácie starej Hadassy, počúvať detinské škriepky Tita a Leandra, odpovedať na neutíchajúce otázky malého Lina... a k tomu byť zdvorilý k pútnikom, ktorí sa častó neumávali byť zdvorilí k nemu... Mám toho dosť, rozhodol sa jedného daždivého dňa, keď bola rieka prudšia a studenšia ako zvyčajne. Celé to bolo jeden veľký omyl. Dnes už nikoho neprenesiem, čo by ako prosil! Vošiel do chatky – a ako obyčajne, starci sa škriepili, Hadassa nadávala Linovi, pretože rozbil ich najväčší džbán – ale keď Menas vošiel, všetci stíchli. Nepozeral na nich a začal si baliť veci, iba to najnevyhnutnejšie. Pochopili, že ich opúšťa – ale v očiach mal čosi také, že sa neodvážili protestovať, ani klásť mu otázky. Nemienil v tom daždi prekračovať riekou, hoci mu bolo jedno, kam pôjde. Z druhého brehu počul volanie – ale ignoroval ho. „Rob si, čo chceš,“ zahundral, „ja som s prenášaním skončil.“ Volanie neustávalo, znelo Menasovi v ušiach, aj keď sa obrátil rieke chrbtom a nechal ju ďaleko za sebou. Prešiel okolo jaskyne, ktorá sa stala pustovníkovým hrobom, spustil sa nadol a došiel na rázcestie, ku krížu. Z rúk i z kráľovského rúcha sa olupovala farba – len oči si ešte zachovali živosť. Tak ako pred rokmi, Menas uprel zrak do tých očí. „Vidíš, ako som skončil? Veď by ma bývalí kamaráti vysmiali. Toto si chcel?“ Drevený Kristus mlčal. „Ale Ty ma vlastne nepočuješ, však? Starý ma nakármil rozprávkami a ja som mu veril. Viac už nebudem.“ Obrátil sa na odchod, ale ešte raz sa otočil. „Vieš, je mi ťa vlastne ľúto. Možno aj ty si uveril rozprávkam. Aj tamtych mi je ľúto, no ale čo, ja som ich nežiadal, aby sa ku mne pristáhovali. Budú si

Reprobus, Menas, Christophoros

teraz musieť poradiť bezo mňa.“ Odišiel odtiaľ, ale vietor k nemu stále niesol volanie. Nakoniec to nevydržal, vrátil sa. „Prejdem len cez rieku a poviem tomu hlupákovi, čo toľko kričí, že ja som už s tou robotou skončil. Nech si nájde niekoho iného.“ Šlo sa mu ťažšie, než kedykoľvek predtým. Voda bola studená a dravá, šmýkal sa na kameňoch a každým krokom v ňom vzrastala zlosť na toho nešťastníka, ktorý ho z druhého brehu volal. Bolo to dieťa – a pri pohľade naň Menas spustil zodvihnuté päste. Malý, sotva päťročný chlapec. Nikde nebolo vidieť jeho rodičov. Čo tam robil, sám uprostred tmavej daždivej noci? Zabudol na nadávky, ktoré si celou cestou tak starostlivo pripravoval. „Kde máš mamu, malý?“ spýtal sa miernejšie, než mal pôvodne v úmysle. Ale zaumienil si, že ak sa mama čoskoro nenájde, nechá chlapca tam a odíde. Už nebudie nikomu robiť pestúňku. Chlapec naňho uprel jasné oči a bolo v nich toľko dôvery, až sa Menas zahanbil pri spomienke na svoje zámery. Nemohol to dieťa nechať v pustatine. „Prenes ma na druhú stranu,“ povedal chlapec. „Tam je tvoja mama?“ Dieťa neodpovedalo a Menas sťažka vzdychol. Nechcelo sa mu znova vstúpiť do rieky. Vrátiť sa znova do starej chatky? Na druhej strane – možno by tam mohol nechať to decko, pri desiatich bedároch vyžije aj jedenásty – Linus je síce ešte trošku primladý, aby sa o všetkých staral, nemá ani dvanásť rokov ..., ale nejako si poradia..., aspoň kým sa nezjaví nejaká karavána..., potom sa azda nejaká kupecká žena zľutu-

je nad cudzím chlapcom, a keď nie, stará Hadassa ho už vychová. Ale – vrátiť sa? A znova

odísť? Znova čeliť ich vyčítavým pohľadom? „Nevieš, čo po mne chceš, malý,“ zahundral a rezignovane posadil dieťa na svoje široké plecia. Chlapec ho pevne, dôverčivo oblapil okolo šije. Rieka bola studená ako smrť a pri každom kroku musel Menas bojovať proti divému prúdu, ani si nepamätal, že by za tie roky

bola rieka takto rozvodnená. A dieťa bolo prekvapujúco ťažké. Menas v duchu nadával sám na seba a na svoje mäkké srdce. Došli asi do polovice, nohy mu trpeli od zimy, palce si oškrel na kameňoch, k tomu vietor a dážď – a zdalo sa mu, akoby niesol náklad olova, nie päťročného chlapca. Ba – takú ťarchu hádam ani nikdy neniesol, hoci mal silu za piatich. Mal sto chutí zhodiť to decko rovno tam do rozvodneného prúdu. Samozrejme to neurobil, len ešte pevnejšie zovrel do dlani chlapcove nôžky a mocnejšie sa zaprel nohami o dno, aby ich prúd nestrhol. „Ťažký si, chlapče,“ zašomral, „ťažký ako svet,“ nadýchol sa a tackavo vykročil ďalej. Vlastne – chcel vykročiť. „Nečuduj sa, Christophoros!“ To nebol detský hlas, zvučala v ňom moc. „Veď si niesol na chrbte Vykupiteľa sveta.“ A chlapec zmizol. Obor nevedel, ako dlho tam vtedy stál uprostred rieky, do pása ho obmýval prúd, do tváre mu naďalej šibal dážď – nič z toho už nevnímal. Srdce mu spievalo. Nakoniec sa užasnutý a rozradostený vrátil do svojej chaty. Jej obyvatelia nespali a vládlo tam pochmúrne ticho. Keď vošiel, všetky oči sa rozžiarili, Linus sa mu vrhol do náručia a stará Hadassa plakala radosťou. „Vrátil si sa, Menas. A my sme mysleli...“ „Nie Menas,“ opravil ju hrdo. „Christophoros!“ „Ó nie“, krútila hlavou starenka, „to si ja v živote nezapamätám.“ A vtisla mu do rúk džbánok s vinom.

(inšpirované príbehom ks. Mieczysława Malińskiego)

O sile úprimnosti

Čo je sila úprimnosti? Nasleduj svoj smäd. Ak si smädný, či už po pohári vody alebo po láske ženy, po poznaní alebo po priateľstve, po pohodlí alebo po tvorivosti, dokážeš prekonať hory-doly, nešetíš námahou a ideš za svojím cieľom, len aby si svoj smäd uhasil. To je sila úprimnosti, to je sila pravdy.

Naša spoločnosť na každom kroku brzdí silu úprimnosti. Ako? Tým, že nás núti robiť to, čo nás nebaví a snažiť sa za tým, po čom nie sme smädní. Prečo? Z polovičky preto, že my sami máme často smäd po niečom, čo nie je spoločensky užitočné, čo je škodlivé pre seba či pre iných a z polovičky preto, že spoločnosť dáva prednosť zapojeniu jednotlivca do pracovného procesu pred osobnostným rozvojom.

Už od útleho detstva nás v škole učia potláčať svoj smäd a svoju úprimnosť. Tlačia do nás vedomosti, o ktoré nestojíme a na to, čo by nás zaujímalo, nezostáva potom čas. Ale človek nie je počítač, do ktorého treba natlačiť informácie. Dieťa má prirodzenú túžbu poznávať svet okolo seba, pokiaľ je vo vnútri spokojné a šťastné. Táto túžba určuje, akým spôsobom dieťa chce svet poznávať, u každého je to inak, nedá sa ku všetkým pristupovať uniformne. Dobrá škola len odpovedá dieťaťu na jeho otázky, dáva mu priestor k rozvoju, ktorý si ono samo určí. Dobrá škola nehustí do dieťaťa to, o čo nemá záujem.

Povinná školská dochádzka a dávanie zlých známok v škole je násilie a teror páchaný na deťoch, teda nás všetkých. Kedysi dieťa spalo, ako dlho len chcelo. Keď sa prebudilo a povystieralo, šlo sa hrať s hračkami alebo so zvieratkami alebo zašlo pozrieť, čo robia rodičia. Obšmietalo sa okolo mamy a otca, lebo malo svojich rodičov rado. Popri tom sa naučilo všelijakej práci. Každé dieťa chce byť užitočné rodičom, pretože má rado ich úsmev a ich pochvalu. Tak sa deti prirodzene a nenásilne učili všetkým možným remeslám a činnostiam od svojich rodičov.

Súčasný školský systém je vlastne otrokárska škola v otrokárskom systéme, ktorý vychováva deti otrokov, aby raz, keď dospejú, boli dobrými a poslušnými otrokmi. Na základe čoho to poznáme? Na základe násilia, ktoré sa tam pácha. Na slobodnom človeku sa nepácha násilie, len na otrokovi.

... pokračovanie na strane 7

Názory čitateľov

...ale ja nemám čas

Pozdravujem redakciu.

Chcem Vám napísať pár slov:

...nemám čas. To sú slová, ktoré bežne počuť v našej uponáhľanej spoločnosti. A skutočne - toľko treba stihnúť. Kde sa človek pozrie, vidí samé povinnosti. Už dieťa je od malička vedené k tomu, aby nemalo čas. Musí sa neustále zlepšovať, naháňať, aby malo budúcnosť... Keď vyrastie a má tituly, ide do práce. Tu pribudnú ďalšie povinnosti. Mnohé sa točia okolo peňazí. Tie peniaze musia zarábať ďalšie peniaze... Človečik sa stále obracia. Domov sa príde len najesť a vyspať. Voľný čas trávi bezduchou zábavou. Má peniaze, dom, autá, majetky... nemá však na nič čas. Už nerastie, už začína starnúť... Stále ho však čosi ženie.

Dopredu ..., zarábať ..., rozmnožovať majetok ..., ...už je starý.

Nikdy si neužil svoje vlastníctvo naplno. Mal len 2 - 3 týždne luxusných dovolení za rok. A aj na nich myslel na povinnosti.

Až raz... Pred ním stojí bleďá postava. „Už pôjdeš so mnou“ - hovorí mu. „Ale ja nemám čas“ - so strachom hovorí človečik

„Presne tak, nemáš čas“ A KONIEC

Som Váš fanúšik. Vlastne tých ľudí, pre ktorých to robíte.

Vždy keď predajca ponúka nové číslo, kúpim a dám aj voľačo navyše.

Obsahovo sa mi páči to duchovno, ktoré sa v časopise nachádza.

Držím Vám palce, pokračujte vo svojej práci.

S pozdravom Tuto z Trenčína.

Nič nehynie, všetko sa mení

(Ovidius)

Aký bol život ľudí, taká bola aj ich reč

(Seneca ml.)

Čím menej strachu, tým menej nebezpečenstva

(Livius)

Z jedného zla sa rodí druhé

(Terentius)

Súť až v ľudskosti je najlepším pretekom

(Publius)

Predstieraná láska je horšia, ako nenávisť

(Plinius ml.)

Keď prehovorí zlato, zmĺkne celý svet

(príslovie)

... pokračovanie z 1. strany

Na to môžeme odpovedať, že pojmy „pravda“ a „krása“ sa dajú zlúčiť. Okrem toho môžeme zdôrazniť, že skutočná pravda je vždy krásna. Pravda je taká nádherná, že priťahuje všetkých, dokonca aj pravdu samotnú. Pravda je taká krásna, že mnohí učenci, svätci a oddaní opustili všetko a odovzdali sa pravde. Mahátmá Gándhí, idol moderného sveta, zasvätil svoj život pokusom s pravdou a všetky jeho činnosti smerovali k pravde. Ale prečo len Mahátmá Gándhí? Každý z nás túži po pravde, pretože pravda nie je iba najkrajšia, ale tiež najmocnejšia, najbohatšia, najznámejšia, plná odriekania a poznania. Ľudia nanešťastie nevedia nič o skutočnej pravde. Veď 99,9 % ľudí sa naháňa za nepravdou a pritom si myslia, že hľadajú pravdu. V skutočnosti nás priťahuje len krása pravdy, ale už od nepamätí sme zvyknutí milovať nepravdu, ktorá vyzerá ako pravda. Preto sú svetská „pravda“ a „krása“ nezlučiteľné pojmy a dajú sa vysvetliť nasledovne:

Raz sa jeden pekný a mocný muž pochybného charakteru zamiloval do krásnej devy, ktorá bola nielen pôvabná, ale mala tiež svätú povahu a preto sa jej vôbec nepáčili návrhy domýšľavého muža. Tento muž ju však neustále obťažoval, poháňaný neukojiteľnou žiadostivosťou. Dievčina ho teda požiadala, aby počkal sedem dní a určila dobu, kedy sa s ňou môže znovu stretnúť. Muž súhlasil a veľmi netrpezlivo očakával dohodovaný deň. Sväté dievča sa rozhodlo pre veľmi poučný spôsob, ako ukázať pravú krásu absolútnej pravdy. Užila silnú dávku očisťujúceho prehľadného a počas siedmich dní ju neustále prehľadávalo a všetko, čo zjedla, hneď

Pravda a Krása

vyvrátila. Všetku riedku stolicu a zvratky dávala do vhodných nádob. Následkom tejto kúry kedysi krásna žena schudla, jej pleť stmavla, krásne oči jej vpadli do očných jamiek - vyzerala ako smrčka. V tomto stave očakávala v dohodovrenom čase chvilového mládenca. Keď sa pekné oblečený krásavec objavil, zdvorilo sa spýtal tohto nepekného dievčaťa, či pozná dievča, s ktorým sa má stretnúť. Nezistil, že žena, ktorá pred ním stojí, je práve tá, s ktorou sa mal zísť, ale on ju vďaka jej neutušenému stavu nemohol spoznať. Nakoniec mu povedala, že oddelila zložky svojej krásy a zhromaždila ich v osobitných nádobách. Povedala mu tiež, že môže tento nektár krásy užívať. Mladý romantik chcel ihneď uzrieť nektár krásy, dievčina ho teda zaviedla do miestnosti, kde zhromaždila všetku vyvrátenú potravu a výkaly, ktoré odporne zapáchali. Takto mu bolo odhalené tajomstvo tekutej krásy. Milosťou svätej dievčiny si tento bezcharakterný človek uvedomil rozdiel medzi tieňom a skutočnosťou a prišiel k rozumu. Tento muž bol v rovnakej situácii, ako hocikto z nás, koho priťahuje nepravá hmotná krása. Dievča v tomto príbehu malo krásne hmotné telo, ale v skutočnosti sa od tohto hmotného tela odlišovalo. V skutočnosti to bola duša, rovnako ako jej nápadník, ktorého priťahoval len jej vonkajší obal. Svetskí intelektuáli a estéti sa nechávajú klamať vonkajšou krásou a relatívnou pravdou a neuvedomujú si existenciu duchovnej iskry, ktorá je skutočná a krásna zároveň. Duchovná iskra je taká nádherná, že keď opustí telo, ktoré tvoria vlastne len výkaly, nikto sa ho nechce ani dotknúť, aj keď je oblečené v drahých šatách. Naháňame sa za klamnou

relatívnou pravdou, ktorá sa nedá ani porovnať s pravou krásou. Skutočná pravda je večne krásna, táto krása postupom času mezaniká. Duchovná iskra je nezničiteľná. Krásna pleť sa dá zničiť počas niekoľkých hodín silnou dávkou prehľadného, ale krásna pravdy je nezničiteľná a je stále rovnaká. Svetskí umelci a intelektuáli nanešťastie nevedia nič o krásnej duchovnej iskre. Nevedia nič ani o ohni, z ktorého tieto iskry pochádzajú, ani o vzťahu medzi iskrami a ohňom, ktorý sa prejavuje v podobe transcendentálnych zábav. Keď nám Všemohúci ukáže tieto hry pravdy a krásy, hlúpi ľudia, ktorí sa nedokážu povzniesť nad svoje zmysly, ich mylne považujú za hmotné činnosti. Potom sa zúfalo pýtajú, ako môžeme porovnávať pravdu a krásu. Svetskí ľudia nevedia, že duchovná iskra je prekrásna bytosť, ktorá všetko priťahuje. Nevedia, že Boh je prvotná podstata, pôvodný zdroj a prameň, z ktorého všetko vyviera. Nepatrné duchovné iskry, ktoré sú čiastočkami duchovného celku, sú kvalitatívne rovnako krásne a večné. Jediný rozdiel je v tom, že celok je vždy celkom a čiastočky sú večne čiastočkami. Oboje sú však konečná pravda, konečná krása, konečné poznanie, konečná energia, konečné odriekanie a konečné bohatstvo. Literárne dielo, ktoré nehovorí o konečnej pravde a kráse, aj keby ho napísal najväčší materialistický básnik alebo spisovateľ, nie je ničím iným, ako len výkalmi a zvratkami relatívnej pravdy. Pravá literatúra je tá, ktorá opisuje konečnú pravdu a krásu Absolútneho.

(z knihy od Šrílu Prabhupádu, *Vedecké poznanie duše*)

... Pokračovanie z minulého čísla

Čo za národ? Aké Slovensko, aká Európa, aký svet? Už neverili ani tomu, že za hrubými nepreniknuteľnými múrmi ich nedobytného panstva vôbec ešte niečo jestvuje! Oni sú národ, štát v štáte, lietajú vyššie ako tibetskí mnísi, levitujú nad oblakmi a dotýkajú sa jednou nohou samotných nebies! Budeme ako bohovia! - často vykrikovala novodobá slovenská Kleopatra, teda pani domu a celého kráľovstva. Neľahkú a nevďačnú úlohu mali súkromní učители, profesori, lekári, psychológ i psychiater. Ale čo mali robiť? Boli dobre platení, nikde, v žiadnom štátnom úrade, škole, či podniku by nezarobili také peniaze. Slúžili teda mamone, klamali svoj intelekt i svoje svedomie, ale slúžili verne a oddane. Iba raz sa pokúsili vzoprieť nepriaznivým životným okolnostiam, ale neslávne to dopadlo. Odborný lekár oftalmológ, ktorý prvý vybadal, že jeho lordstvo a celá rodina pravdepodobne začínajú strácať zrak, keďže už nedovideli ďalej, ako na špičku svojich nosov. Vyšetril im vtedy najmodernejším prístrojom oči, ale nenašiel žiadne patologické odchýlky. Vtedy ako prvý vyslovil potichu nespomienku, že sa pravdepodobne jedná o psycho somatickú poruchu. Pracoval tam vtedy chvíľu prognostik - filozof, obrátil sa na neho spomínaný lekár a zvolali malé lekárske grémium. Všetci sa v tom zhodli a prognostik nahlas vyslovil záver ich porady, že totiž v tomto dome sa to dobre neskončí! Lenže jeho výrok začul pán domu a v tej chvíli musel panstvo opustiť. A ostatní dostali varovnú radu, aby sa

Vianočná rozprávka 3

nepúšťali do filozofických úvah a debát, aby neprekračovali rámec svojich odborných znalostí a najmä, aby nestrkali nosy do chúlolistých rodinných záležitostí! Na takéto veci je tu povolaný Dalajláma! Jediný múdry a nedotknuteľný, pred učením ktorého malo Jeho lordstvo aký taký rešpekt. Pochopili intelektuáli jeho veľavravné gesto a už nikdy nepoužili hlas revolučného, rebelského zvončeka! Slúžili mu, ako verne psyky, vracali sa bez povelu i bez obojky a už nikdy nebrechli! Taká zázračná a tajomná je sila a moc peňazi! Lenže na tomto svete je všetko v nedokonalom stave, všetko v pohybe a teda všetko relatívne! A Jeho slovenské miliardárske lordstvo zabudlo, možno nevedelo, že bohovia nemajú radi ľudských polo bôžikov, ktorí sa im chcú už tu na zemi vyrovnáť. Ba niektorí by chceli byť ešte väčší, ako samotní bohovia na nebeskej klenbe. Takých potom kruto a nemilosrdne trestajú. Ich pekelná riša je totiž nekonečne veľká a priestranná, je ďaleko vyššia, ako neba a očistec a vojdu sa tam nielen všetci ľudia celej zemskej histórie, ale i keby boli podobnými tvormi obývané všetky planéty celej slnečnej sústavy, pre všetkých by tam bolo miesta nadostač. Ba stále by tam bolo ešte poloprázdno. Možno lordstvo nepočulo neprijemný hlas čerta, keď mu podaroval tú kopu zlata a keď sa nad oprchnutou jedľou zjavil čierny oblak dymu, z ktorého ten tajomný hlas vychádzal. A ak ho aj nezačul, mal ho nezmažateľne a neviditeľne napísané na čele. Lebo číslo šesťstošesťdesiatšesť je obľúbená

Satanova cifra a komu raz opantá a ovládne jeho dušu, odmení ho za vernosť pominuteľným bohatstvom, ten je naveky stratený. Veď Satan je priamym nadriadeným Lucifera. Je to boh zla, lebo aj medzi nimi sú bohovia pozitívni a negatívni. Prebieha medzi nimi, tak ako aj medzi obyčajnými ľudskými smrteľníkmi odveký a večný boj dobra so zlom. A že nikdy a na nikoho potom nezabudnú, svedčí i to, že Lucifer každodenne v premenených neviditeľných podobách prísne kontroloval tučné účty nášho snoba. Sledoval, koľko materiálneho bohatstva a prepychu v jeho dome pribudlo a ráno letel do švajčiarskej národnej banky nazerať, koľko z toho účtu zasa ubudlo. A tiež pozorne sledoval, koľko rozdal chudobným a menej majetným, teda tým, čo živorili na hranici chudoby, alebo i pod ňou, ako kedysi Jeho lordstvo samotné. Ale nenašiel tam nie korunu, ale ani len halierovú položku! A to ho vtedy zakaždým poriadne a náramne rozčertilo! Už teraz sa triasol hrôzou a potešením, ako sa mu po šiestich rokoch, šiestich mesiacoch a šiestich dňoch kruto pomstí! Ale stanovená doba ešte neuplynula a teda nebol ešte ten správny a vhodný čas ...

Lenže na tejto zemi je naozaj všetko relatívne. I samotný čas patrí medzi pominuteľne kategórie, veď samotný vesmír sa neuveriteľne zázračnou rýchlosťou rúti kdesi do neznáma v časopriestore, ale my to nevnímame. A Jeho lordstvo celkom pozabudlo, že sa práve prevalilo šieste leto odvtedy, ako prišlo ku veľkému bohatstvu - ako tá slepá kura k zlatému zrnku.

Vianočná rozprávka 3

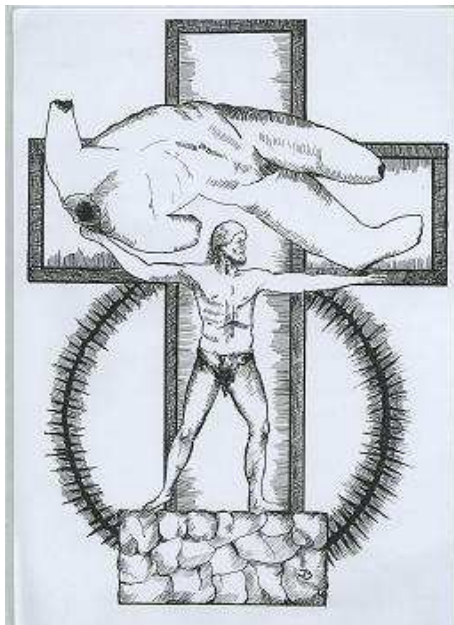
A čoskoro prišiel Martin na bielom koni, zasypal celú krajinu bielou perinou, nebolo dobre vidieť ani novodobé hradisko. Jeho lordstvo práve s celou svojou rodinou zasadlo k štedrovečernému stolu. Ten bol nepredstaviteľne bohato prestretý, museli ho podoprieť niekoľkými pozlátenými hydraulickými vzperami, aby to zaťaženie vôbec vydržal. Štrngli si na svoje dokonalé ľudské šťastie šumivým francúzskym sektom a ešte nestihli položiť prázdne brúsené čaše na pozlátený obrus, keď v tom hlasno zadrdchal elektronický zvonček. Pozrel sa pán domu vo vedľajšej izbe na veľkú obrazovku, kto si ho to dovolil v takej chvíli vyrušovať. Uvidel tam vychudnutého, zarasteného, drobného človečička, so žobráckou palicou v mozoľnatých, kostrbatých rukách. A pretože ochranka mala v tento slávnostný deň voľno, poslal jednu zo služok, aby sa išla pozrieť na nevítaného návštevníka. Sám ho čakal vo vstupných dverách prepychovej a honosnej vily. Slúžka si myslela, že domáci pán zmákol aspoň na Vianoce a vpustila žobráka dnu.

- Čo tu hľadáš, žobrač slovenská? - oboril sa na prichodiaceho, ktorý sa triasol od zimy i hladu, pokľakol na kolena pred veľkým pánom a začal ponížene prosiť:

- Dobrý večer, pán urodzený! Chcel by som Vás poprosiť o smidku chleba a pohár horúceho čaju z toho zlatého samovaru, čo mate na stole! - vyjachtal žobrák.

- A načo máte vládu, parlament i prezidenta? Od tých si pýtaj, chamrad' smradľavá. A potom schytil neboráka zo golier otrhaného kabáta, rýchle ho otočil, podaroval mu pár úderov do chrbta, kopol ho pravou nohou do zadnej časti tela a vlastnoručne ho vyšmaril z brány a hodil do hlbokého snehového záveja pri ceste. A to nemal urobiť. Veď Vianoce sú preda len o inom, ako o naplňaní brucha jedlom a nápojmi. Práve naopak, ľudia ich dvetisíc rokov oslavujú ako sviatky pokoja, spolupatričnosti a vzájomnej lásky, kedy by mal byť človek bližšie k človeku ako inokedy. Ale jeho kamenné srdce zostalo zatvrdnuté. Avšak zákon karmy nenechal na seba dlho čakať. I jeho samotné lordstvo to pocítilo, keď sa chcelo napiť horúceho čaju zo zlatého

samovaru. Vtedy mu svitlo v hlave, ako mohol ten obyčajný tulák vedieť o ich zlatom poklade. Zadíval sa na vyleštený samovar a tam sa mu ako v zrkadle odrazu objavila tvár toho žobráka, ale vzápätí sa premenila na rohatú podobu čerta. A len vtedy pochopil, že práve dnes uplynulo šesť rokov, šesť mesiacov a šesť dní od chvíle, ako neprávom a nespravodlivo zbohatol. Rozbehol sa so samovarom v rukách pred bránu svojej rozprávkovej vily, ale v snehu zostala iba veľká diera po žobrákovi. Vrátil sa teda smutný naspäť

medzi hodujúcich, ale už nestačili skonsumovať celú Štedrú večeru. Uprostred treskúcej zimy sa zablysko, zahrnelo, až sa otriasala celá vila i okolitá krajina. Nádherný luster z brúseného krištáľu sa rozkolísal, potom spadol na zem a rozbil sa na tisícky drobných črepín. Len vo veľkom krbe blikotal ohník z bukového dreva. To sa už túlavý žobrák znova premenil na Lucifera, vyletel na komín a dymiacim komínovým otvorom, ktorým vychádzali kúdoľy dymu z kozuba, sa spustil dolu. Prišiel si pre dušu Jeho lordstva,

ktorú si bol kedysi opantal a vykúpil zlatom a pretože sa ona načisto v tomto človeku stratila, prišiel so zasluženým trestom. Už ako schádzal dolu komínom, otriasala sa celá budova v základoch, akoby nastalo zemetrasenie. Steny popraskali a keď Lucifer pristál v ohni kozubu, z celej sily fúkol, horiace polená vyskočili na hrubý koberec na podlahe a v tej chvíli všetko začalo horieť. Strašne sa pritom rehotal, nebolo v tom pekelnom smiechu počuť zúfalý nárek nešťastnej boháčovej rodiny. Za chvíľu zhorela celá vila, zahynuli tam všetci členovia jeho rodiny. Potom sa všetko prepadlo kdesi hlboko v útrobach slovenskej kamenitej zeme. Iba sám pán vily zostal nažive. Ale precitol v deravom kabáte, ako ten tulák pred bránou a odrazu stál pri kontajneri na ich ulici, z ktorého kedysi vyberal odpadky. Nemohol uveriť takej premene. Zošalel a v agónii a zúfalstve vybehol do hory nad mestom, nahmatal pod koreňmi jedle ukrytú, ilegálne držanú zbraň, pištoľ ráže 6x35, priložil jej krátku hlavň na jamku spánkovej kosti a potiahol jemnú spúšť... Za chvíľu sa jeho duša i s celým telom objavila v pekle. Kdeže by taký stotridsať kilový kolos mohol vzlietnuť do neba? Nebo je prístupné iba ľahkým duchovným ľudom, nezaťaženým hriechmi a nie tým, ktorí napáchali za svojho pozemského života množstvo hriechov a nenapraviteľného zla. Ocitol sa teda rovno v pekle, pred samotným Luciferom. Ten od neho nepýtal žiadne doklady, ani papiere, ani životopis. Hneď ho ustanovil svojim zástupcom za jeho neľudské, nepoctivé skutky v posledných rokoch života na zemi. A tak tam šéfuje na oddelení, kde sú umiestnení všetci slovenskí zbohatlíci, ktorí sa stali milionármi a miliardármi za desať rokov komunistického kapitalizmu. A v prepočte na jedeného obyvateľa je ich tam viac, ako všetkých milionárov z celej vybjanej, rozprávkovej Ameriky. Sedí vo veľkom horúcom kresle a bude tam sedieť, kým sa nebo a zem nepominú. Alebo možno i ešte dlhšie, kým v každom človeku nezahynie obyčajná, ľudská hlúposť...

Ján Brtko

... Pokračovanie zo strany 5

Na základe násilia, ktoré sa tam pácha. Na slobodnom človeku sa nepácha násilie, len na otrokovi. Ak je teda školská dochádzka povinná, nie sme slobodní, sme otroci. Ak sme nútení učiť sa to, čo nechceme, pod hrozbou strachu zo zlej známky, nie sme slobodní, sme otroci. Otroek musí byť poslušný a nemôže si dovoliť byť úprimný. Preto otroek nepozná silu úprimnosti, leda ak na úteku.

Na svoje otroctvo sme si už zvykli a celkom nám vyhovuje, aj potláčanie sily pravdy v sebe. Je to celkom pohodlné, veď za dobré otročenie ľži sa nemáme až tak zle. Zleniveli sme meniť niečo na tomto stave, zleniveli sme byť sami sebou, zleniveli sme hľadať čisté šťastie a úprimnú pravdu. Naše srdce stučnelo a ťažko sa hýbe k nejakej zmene, každý pohyb nás stojí námahu a bolí.

A preto, že sme leniví meniť seba, neprestajne potrebujeme meniť iných, ohovárať iných, diktovať iným, chvastať sa, nenávidieť, odsudzovať, závidieť. To sú len znaky našej vlastnej neschopnosti, nášho tučného srdca, lenivého ísť za svojim vlastným cieľom, za svojim vlastným životom, za úprimnosťou svojho srdca. To sú znaky zotročeného otroka.

Pre tých, ktorí sa chcú prebudiť, zodvihnúť sa, vstať a ísť. Dva krát meraj a raz strihaj. Skôr, než pôjdeš za vlastným smädom, rozpoznaj jeho podstatu, aby to nebol smäd vyvolaný nejakou reklamou, spoločenskou manipuláciou alebo iným klamom. Nasleduj silu pravdy, nie pseudo-silu klamu. Mne pravda hovorí toto: Skutočná podstata smädu každého

O sile úprimnosti

človeka, je smäd po Živote, ktorý je v Bytí sebou samým, v našej Podstate a Prirodzenosti v Láске. Nikto nemôže mať Život a byť šťastný na úkor iných, ale len spolu s inými. Preto každý, kto nasleduje svoj egoistický smäd bezohľadne voči iným, je len obeťou klamu, preludu, ilúzie a ide proti sebe samému.

Tu je kameň úrazu, že u mnohých ľudí úprimnosť vedie k bezohľadnosti voči iným, k ubližovaniu, čo je spoločensky neprijateľné. Takýmto spoločnosť naozaj nemôže dovoliť byť úprimnými. Ale prečo títo majú tendencie ubližovať? Pretože im samým bolo ublížené, sú vnútorne zranení, nie sú šťastní a preto majú tendencie privádzať aj iných do podobného stavu, v akom sa vnútorne sami nachádzajú.

Tu je aj vysvetlenie, prečo sa nachádzame v spoločnosti plnej násilia a neúprimnosti. Všetci sme vnútorne doráňaní, je mnoho záští či frustrácií v našom vnútri. Na takých treba len násilie, aby nepáchali zlo, nemožno im dopriať slobodu k úprimnosti. Ale kto sa zbavil zla vo svojom srdci, ten vidí všetko násilie a klam okolo seba, vie ho pomenovať a pre neho je tento systém už zbytočný, nepotrebný. Pre tých, ktorí sa nezbavili vnútorných nečistôt, je otrokársky systém nevyhnutnosťou a nič iné si predstaviť nevedia. Lebo neveria v Dobro v sebe samom, keďže ho nezažívajú.

Milan Rusko

To je dobrý plán!

Satan zvolal celosvetové zhromaždenie démonov. Vo svojom úvodnom prejave povedal:

„Nemôžeme ľuďom zabrániť, aby chodili do kostola. Nemôžeme im zabrániť, aby čítali Bibliu a poznávali pravdu. Dokonca im nemôžeme zabrániť ani v tom, aby si vytvorili dôverný vzťah so svojim Stvoriteľom. Nechajme ich teda, nech si chodia do kostola.“

„ALE pripravme ich o čas, aby nemali čas budovať si vzťah k ozajstnému životu.“

„Práve toto od vás chceme“, povedal diabol:

„Zabráňme im v tom, aby boli v kontakte so svojim Stvoriteľom a po celý deň udržiavali toto životodarné spojenie!“

„A ako to máme urobiť?“, zvolali jeho démoni. „Snažte sa, aby boli stále zaneprázdnení nedôležitými vecami a vymyslite si množstvo možností, ako zamestnať ich myseľ“, odpovedal diabol.

„Pokúšajte ich, aby utrúcali, utrúcali a utrúcali, a vypožičiavali si peniaze. Presvedčte ich ženy, aby chodili do práce a trávil tam mnoho času a muži, aby pracovali šesť až sedem dní v týždni, desať až dvanásť hodín denne, aby si mohli dovoliť žiť prázdny život. Zabráňte im tráviť čas s deťmi. Keď sa ich rodiny rozpadnú, nebude už v ich domovoch skoro úniku od pracovného stresu! Pôsobte neustále na ich myseľ, aby nepočuli ten tichý, nenápadný hlas.“

Zlákajte ich, aby si na cestách neustále púšťali rádio alebo magnetofón, aby mali doma stále zapnuté televízory, DVD prehrávače a počítače a dohliadnite na to, aby v každom obchode a reštaurácii stále vyhrávala svetská hudba. To úplne zamestná ich myseľ a preruší ich spojenie s týmto hlasom.“

„Dbajte, aby mali na stolíkoch pri káve množstvo časopisov a novín. Dvadsaťštyri hodín denne útočte na ich mozog správami. Pri šoférovanií ich vyrušujte billboardami.“

„Naplníte ich e-mailové schránky hlúposťami, katalógmi tovarov, tipovaniami a všelijakými novinkami a ponukami zliav a výrobkov, služieb zadarmo a falošnými nádejami.“

„V novinách, časopisoch a v televízii stále ukazujte štíhle pekné modelky, aby ich muži začali veriť, že najdôležitejšia je vonkajšia krása a aby začali byť nespokojní so svojimi manželkami.“

„Snažte sa, aby boli manželky príliš unavené, než aby mohli v noci milovať svojich mužov. Pridajte im k tomu i bolesti hlavy! Keď nedajú svojim manželom potrebnú lásku, začnú si ju hľadať inde. Toto ich rodiny rýchlo rozbije.“

„Dajte im Santa Clausa, aby ste ich odvedli od vysvetlenia skutočného zmyslu Vianoc ich deťom. Dajte im veľkonočného zajačika, aby ani nehľadali význam veľkej noci.“

„Vedte ich k tomu, aby boli nezriadení i pri odpočinku. Snažte sa, aby sa z rekreácií vracali vyčerpaní. Zamestnávajte ich, aby nemali čas ísť do prírody a premýšľať o Božom stvorení. Posielajte ich miesto toho do zábavných parkov, na športové akcie, hry, koncerty a do kina.“

„Hlavne ich stále a stále zamestnávajte!“

„A keď sa zídu k duchovnému spoločenstvu, navedte ich, aby viedli plané reči a klábosili, aby tak odišli domov so zlým svedomím.“

„Naplníte ich život množstvom „dobrých“ vecí, aby nemali čas čerpať silu zo spomínaného spojenia. Tak budú skoro na všetko sami a kvôli týmto „dobrým“ veciam obetujú svoje zdravie a rodinu.“

„TO ZABERIE! Bude to fungovať.“

„To je ale plán!“

Démoni sa pustili horlivo do diela a snažili sa, aby boli ľudia stále viac a viac zamestnaní a uponáhľaní a stále pobiehali sem a tam. Aby mali málo času na svojho Boha a svoje rodiny. Aby nemali čas druhým povedať o tom, že je tu niečo, čo má moc zmeniť ich život.

Uspel diabol v tomto pláne? Posúďte sami. Znamená byť „ZANEPRÁZDNENÝ“ - byť otrokom diabla?

Básnikové hádanky

Viem, že prídeš,
ale nikdy sa tvoja cesta nekončí,
po Zemi kráčaš, nemôžem ťa chytiť
ani pustiť, len o tebe básniť.
Čo je to ?

S novým dňom prichádzaš,
ešte ten istý deň odchádzaš,
no svet ťa vidí stále,
teplo do srdca nám tvojou prítomnosťou dávaš,
ľady roztopíš a kvety prebudiš, ba polia podpáliš.
Čo je to ?

Básnici o tebe básnia,
zamilovaný pod tebou zaspávajú,
vlci ťa nasledujú a mne dávaš silu.
Odráziš každý lúč a na Zem vrhneš
nočné svetlo, tmú, ktorá svieti.
Čo to je ?

Po každého si prídeš,
raz i na mne bude rada,
i keď s tebou nechcem ísť,
nájdu sa takí, čo čakajú len na teba.
Čo to je ?

Príslovia:

„Najlepším pokáním je odprosenie“
„Mýliť sa je ľudské, odpúšťať božské“

Agentúra JAY prichádza s novým projektom, **Bosý ANJEL**, ktorého partnermi sú redakcia týždenníka Kysuce a mesačník Vševed. Nechceme od vás o nič viac, než aby ste sa, len z času na čas zastavili. Nechceme od vás peniaze. Chceme, aby ste sa naučili počúvať slová, ktoré k vám budú vysielané a pre dobrú vec darovali z dobrého srdca niečo, čo už nepotrebujete. Možno pre vás už pár vecí, ktoré máte, nič neznamená, ale sú tu ľudia, pre ktorých je možno práve táto vec vytúženou. Každý dar bude evidovaný, každý darca bude zverejnený na web stránke a v novinách. Garantujeme vám transparentnosť. Do projektu **Bosý ANJEL** vstúpili, SČK Skalité, Únia žien Skalité, Oriflame ČADCA - Dáša a Slávka, Autodiely JARO, Čadca a môžete vstúpiť aj vy... Je to na vašom rozhodnutí. Komu je pomoc určená? Domov dôchodcov a DSS Čadca Horelica, Stredisko pomoci LUMEN Čadca, Priestor pre život - pomoc ľuďom bez domova. Viac informácií získate na www.jaybaba.sk, sekcia **Bosý ANJEL**. Neváhajte nás kontaktovať. Info i na webe. © foto: Bosý ANJEL pre JAY - Betty Trubačová

Objednávky: objednat@priestorprezivot.sk, alebo OZ Proces3, Kratinova 11, 036 08 Martin. Napište nám adresu, na ktorú máme objednávku zaslať. Objednávka platí iba pre aktuálne a nové čísla. Čitatelia, ktorí majú záujem o staršie čísla časopisu Priestor pre život, ich môžu nájsť na našej internetovej stránke www.priestorprezivot.sk, v rubrike ARCHÍV ČASOPISOV (vo formáte PDF, zobraziteľné a tlačiteľné pomocou programu Acrobat Reader)

Vydáva: OZ PROCES - 3, Kratinova 11, 036 08 Martin 8, IČO: 37811371, mobil: 0908 085 758, e-mail: 3proces@gaya.sk, www.priestorprezivot.sk. Šéfredaktor: Daniel Dižkanec Registrácia: Ministerstvo kultúry SR, číslo 2879/2002, ISSN: 1336 - 4170

